मद्यपानं कलहं पूगवैरं भार्य्यापत्योरन्तरं ज्ञातिभेदं । राजद्विष्टं स्त्रीपुंसयोर्व्विवादं वर्ज्यान्याहुर्यश्च पन्थाः प्रदुष्टः ।
सामुद्रिकं वणिजं चौरपूर्व्वं शलाकधूर्त्तञ्च चिकित्सकञ्च । अरिञ्च मित्रञ्च कुशीलवञ्च नैतान् साक्ष्ये विप्रकुर्वीत सप्त । १२२५
मानाग्निहोत्रमुतमानमैमानं मानेनाधीतमुतमानयज्ञः । एतानि चत्वार्य्यभयङ्कराणि भयं प्रच्छयन्त्ययथाकृतानि ।
अगारदाही गरदः कुण्डाशी सोमविक्रयी । पर्व्वकारश्च सूची च मित्रध्रुक् पारदारिकः ।
भ्रूणहा गुरुतल्पी च यश्च स्यात्पानपो द्विजः । अतितीक्ष्णश्च काकश्च नास्तिको वेदनिन्दकः ।
स्तेनप्रग्रहणो व्रात्यः कीनाशश्चात्मवानपि । रक्षेत्युक्तश्च यो हिं स्यात् सर्व्वे ब्रह्महभिः समाः ।
तृणोल्कया ज्ञायते जातरूपं वृत्तेन भद्रो व्यवहारेण साधुः । शूरो भयेष्वर्थकृच्छ्रेषु धीरः कृच्छ्रास्वापत्सु सुहृदश्चार
यश्च । १२३०
जरा रूपं हरति हि धैर्य्यमाशा मृत्युः प्राणान् धर्म्मचर्य्यामसूया । क्रोधः श्रियं शीलमनार्य्यसेवा ह्रियं कामः सर्व्वमेवाभिमानः ।
श्रीर्मङ्गलात्प्रभवति प्रागल्भ्यात्सम्प्रवर्द्धते । दाक्ष्यात्तु कुरुते मूलं संयमात्प्रतितिष्ठति ।
अष्टौ गुणाः पुरुषं दीपयन्ति प्रज्ञा च कौल्यञ्च दमः श्रुतञ्च । पराक्रमश्चाबहुभाषिता च दानं यथाशक्ति कृतज्ञता च ।
एतान्गुणांस्तात महानुभावानेको गुणः संश्रयते प्रसह्य । राजा यदा संश्रयते मनुष्यं सर्व्वान्गुणानेष गुणो विभर्त्ति ।
अष्टौ नृपेमानि मनुष्यलोके स्वर्गस्य लोकस्य निदर्शनानि । चत्वार्य्येषामन्ववेतानि सद्भिश्चत्वारि चैषामनुयान्ति सन्तः । १२३५
यज्ञो दानमध्ययनं तपश्च चत्वार्य्येतान्यन्ववेतानि सद्भिः । दमः सत्यमार्ज्जवमानृशंस्यं चत्वार्य्येतान्यनुयान्ति सन्तः ।
इज्याऽध्ययनदानानि नयः सत्यं क्षमा घृणा । अलोभ इति मार्गोऽयं धर्म्मस्याष्टविधः स्मृतः ।
तत्र पूर्व्वश्चतुर्व्वर्गो दम्भार्थमपि सेव्यते । उत्तरश्च चतुर्व्वर्गो नामहात्मसु तिष्ठति ।
न सा सभा यत्र न सन्ति वृद्धा न ते वृद्धा ये न वदन्ति धर्म्मं । नासौ धर्म्मो यत्र न सत्यमस्ति न तत्सत्यं यच्छलेनाभ्युपेतं ।
सत्यं रूपं श्रुतं विद्या कौल्यं शीलं बलं धनं । शौर्य्यञ्च चित्रभाष्यञ्च दशेमे स्वर्गयोनयः । १२४०
पापं कुर्व्वन् पापकीर्त्तिः पापमेवाश्नुते फलं । पुण्यं कुर्व्वन् पुण्यकीर्त्तिः पुण्यमत्यन्तमश्नुते ।
तस्मात्पापं न कुर्व्वीत पुरुषः शंसितव्रतः । पापं प्रज्ञां नाशयति क्रियमाणं पुनः पुनः ।
नष्टप्रज्ञः पापमेव नित्यमारभते नरः । पुण्यं प्रज्ञां वर्द्धयति क्रियमाणं पुनः पुनः ।
वृद्धप्रज्ञः पुण्यमेव नित्यमारभते नरः । पुण्यं कुर्व्वन् पुण्यकीर्त्तिः पुण्यं स्थानं स गच्छति ।
तस्मात्पुण्यं निषेवेत पुरुषः सुसमाहितः । असूयको दन्दशूको निष्ठुरो वैरकृच्छठः । १२४५
स कृच्छ्रं महदाप्नोति न चिरात्पापमाचरन् । अनसूयः कृतप्रज्ञः शोभनान्याचरन् सदा ।
न कृच्छ्रं महदाप्नोति सर्व्वत्र च विरोचते । प्रज्ञामेवागमयति यः प्राज्ञेभ्यः स पण्डितः ।
प्राज्ञो ह्यवाप्य धर्म्मार्थौ शक्नोति सुखमेधितुं । दिवसेनैव तत् कुर्य्याद्येन रात्रौ सुखं वसेत् ।
अष्टमासेन तत् कुर्य्यात् येन वर्षाः सुखं वसेत् । पूर्व्वे वयसि तत् कुर्य्यात् येन वृद्धः सुखं वसेत ।
यावज्जीवेन तत् कुर्य्याद्येनामुत्र सुखं वसेत । जीर्णमन्नं प्रशंसन्ति भार्य्याञ्च गतयौवनां । १२५०
शूरं विजितसङ्ग्रामं गतपारं तपस्विनं । धनेनाधर्म्मलब्धेन यच्छिद्रमपिधीयते ।
असंवृतं तद्भवति ततोऽन्यदवदीर्य्यते । गुरुरात्मवतां शास्ता शास्ता राजा दुरात्मनां ।